

Dağlık Karabağ Kazanacak! Ezilen Halklar Kazanacak! (1/4)

Posted on 24/10/2020

“Dünyada neredeyse hiç dostu olmayan, herkesle kavgalı ülke hangisidir” sorulacak olunursa, herkesin aklına hemen Türkiye gelecektir. Yirmi yıla yakındır iktidarda bulunan “R.T.Erdoğan rejimi”nin sonu yaklaşırken, elindeki bütün “kartlar” açılmış ama çöküşten kurtulmanın imkansız olduğu görülmüştür. Bir “üst akıl” (ki Türk hakim sınıflarından başka bir güç değil) çare olarak TC devletinin bekası için devreye girerek R.T.Erdoğan rejiminin devam etmesi için bir zamanlar kanlı-bıçaklı olan Bahçeli, Perinçek, Soylu, Destici, Kurtmuşların desteğinde “son perde”yi sunuma açmıştır.

İktidarı sürdürebilmenin aracı olarak sürekli bir “gerekçe” göstermekte maharetli Erdoğan-Bahçeli rejimi, bütün fırsatları, gelişmeleri iç politika malzemesi yaparak, kitlelerin dini ve milliyetçi duygularına hitap ederek zaman zaman gövde gösterileri yapıp yeni soykırım ve pogromların işaretini vermektedir. Bu türden katliamların zeminini hazırlamaktadır.

Komşularla “sıfır sorun” politikasından, “bütün komşularla savaş” durumuna gelinmiştir. En son 12 Temmuz’da Azerbaycan ile Ermenistan arasında tırmanan ve bugüne kadar belli zaman aralıkları ile devam eden savaşta, Türkiye yine halk düşmanı yüzünü göstermiş, Neo-Osmanlı hayallerle beslenen, gerçekte ABD emperyalizminin bölgedeki çıkarlarını temsil eden ve elbette tarihi Ermeni düşmanlığını devam ettiren bir politika izlemiştir.

Kafkaslar coğrafyası her dil, din ve ulustan halkların yaşadığı, adeta bir “çiçek bahçesi”dir. Bu “bahçe”de halklar, Sovyetler döneminde yarım asrı aşan bir süre, birarada, omuz omuza, barış içinde, enternasyonal dayanışma ruhu içerisinde ekonomik sorunların üstesinden gelmiş, faşizme karşı birlikte mücadele etmiş ve bunun haklı gururunu yaşamıştır.

Sosyalizmde yaşanan geriye dönüş ve nihayetinde SSCB'nin yıkılmasının ardından bu halklar cumhuriyetinin yerini, cehenneme dönen milliyetçi ve cihatçı örgütlenmelerin mantar gibi çoğaldığı, savaşların hiç eksik olmadığı bir coğrafya almış, Kafkas halkları acı, gözyaşı ve yoksulluğun pençesinde kıvrandır duruma gelmiştir.

SSCB'den tek tek kopan ülkeler, Özgürce Ayrılma Hakkı'nı kullanırken geçmişe ait iyi-güzel ne varsa ayaklar altına alınarak çignendi ve parçalandı. Çok değil kısa bir süre sonra kendi öz yaşantıları ile kapitalist-emperyalist sistem tarafından kuşatıldıklarının farkına vardılar. Sistemin içine düştüğü savaşlar, ekonomik krizler ve göçler, halkları kendi öz deney ve yaşam tecrübesiyle gerçekleri daha kolay görme ve kavrama durumuna getirmiştir. Osmanlı'dan Günümüze Yağma, Talan ve Tahakküm...

Osmanlı'dan günümüze istisnasız bütün iktidarlar bir devlet politikası olarak Türkiye'nin Kafkaslar'a ve Türki Cumhuriyetlerine açılma, bu ülkelerin zengin kaynaklarına el koyma, nüfuz sahibi olma politikasını uygulamışlardır. Bu iktidarlar, emperyalist politikalardan da destek alarak Kafkaslar'ı ve oradan Orta Asya'yı bir yağma, talan, tahakküm alanı olarak görmüştür.

İttihatçılar ve özellikle de İsmail Enver'le başlayan Demirel-Ecevit ile sürdürülen bu politika, günümüzde Erdoğan-Bahçeli ile devam ettirilmektedir. AKP-MHP rejimi; Suriye, Libya, Doğu Akdeniz'in ardından yüzünü Kafkaslar'a dönmüş durumdadır. Geçmişte Sovyetler'in kuşatılması, iktidarların değiştirilerek bölgenin Amerikan emperyalizminin ve NATO'nun kontrol alanına geçirilmesi için yürütülen bu politikada, Türkiye, Amerika'nın jandarmalığına soyunmuştur.

'90'lı yıllarda dünyanın gözlerinin Kafkaslar'da olduğu Türkiye destekli Çeçen cihatçıların, Çeçen ulusal mücadelesini kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya başlaması ve Rusya'yı arkadan kuşatma, istikrarsızlık yaratma çabaları sonuçsuz kalmış ve Selefi cihatçılar ağır darbeler alarak yenilmişlerdi. Ama bu savaşın ağır bir faturası olmuş, binlerce insan ölmüş,

sakat kalmış, yerlerinden yurtlarından göç etmek zorunda kalmıştır. ABD emperyalizmi güdümlü TC Devleti'nin, Rusya'yı istikrarsızlığa uğratma politikaları sonuçsuz kalmıştır.

Şimdiler de ise TC devleti, ABD ve NATO ile yaşadığı çelişkileri gidermek, özellikle de Rus emperyalistleriyle başta İdlip-Suriye olmak üzere, Libya'da yaşadığı sıkışmasını aşmak ve kendince mevzi kazanıp Rusya'yla pazarlık yapmak için Kafkaslar'a yönelmiş durumdadır. AKP-MHP faşist rejimi, ABD'ye ve NATO'ya mesaj vermekte ve Rusya karşısında "en kullanışlı maşa benim" demek için bölgede provokasyonlara başvurmaktadır.

'90'lı yıllarda darbe gerçekleştirmeye çalıştığı Azerbaycan'ı kışkırtıp "tek millet, iki devlet" propagandaları eşliğinde Ermenistan'a -daha doğrusu Dağlık Karabağ Cumhuriyeti'ne- saldırmaktadır. TC faşizmi, bu amaçla DAİŞ artığı ÖSO çetelerini, paralı asker olarak Suriye'den Azerbaycan'a taşımakta ve "mayın eşeği" olarak savaşta ön cepheye sürmektedir.

DAĞLIK KARABAĞ'IN KENDİSİNİ SAVUNMASI MEŞRUDUR!

Bu savaşta, Dağlık Karabağ Cumhuriyeti'nin (Artsah Cumhuriyeti-Արցախի Հանրապետություն) kendisini savunması meşrudur ve desteklenmelidir. Burada önemle altını çizmek gerekir ki; yaklaşımımız gerici Ermenistan devletini desteklemek değildir. TDH'de bu konuda bir kafa karışıklığı yaşanmaktadır.

Her iki gerici devletin, bölge gericiliğinin ve emperyalistlerin haksız ve gerici savaşı denilip, mahkum edilerek işin içinden çıkılmaktadır. Doğrudur ortada Dağlık Karabağ gerekçesiyle yaşanan bir savaş durumu söz konusudur. Gerek Ermenistan ve gerekse de Azeri gericiliği, kendi sınıf çıkarları için halkları birbirine düşman etmekte, ırkçılık, şovenizm üzerinden kendi iktidarlarını var etmektedirler. Ne Ermenistan'ın haksız işgal ve ilhak saldırıganlığı ne de Azerbaycan'ın benzer işgal, ilhak, gerici savaş ve saldırıganlığı desteklenebilir. Her iki

gerici devlet de, bölge gericiliğinin politikalarında ve emperyalist stratejilerin uygulanmasında rol almakta ve karşı karşıya gelmektedirler.

Azerbaycan, Dağlık Karabağ'ın bağımsızlığını tanımamakta ve askeri çözümü dayatmaktadır. Ermenistan da Dağlık Karabağ'ın bağımsızlığını tanımamakta, o da çözümü Dağlık Karabağ ve Ermenistan'la Karabağ arasındaki koridordaki yerleşim yerlerini işgal etmekte bulmaktadır. Oysa ki çözümün yolu basittir.

İşgal edilen topraklardan çekililmesi, Dağlık Karabağ'ın Özgürce Ayrılma Hakkı'nın tanınması. Bu hakkın Ermenistan'a bağlanma talebi olarak kullanılmasına engel olunmamalıdır. Tıpkı Sovyet iktidarının Naheçivan'ın Azerbaycan'a bağlanma talebinin önünde durmadığı gibi.

Unutulmamalıdır ki; farklı ulus ve milliyetlerin aynı devlet çatısı altında, barış içinde bir arada yaşaması mümkündür. Proletarya enternasyonalizmini temel alan bir iktidarla, - özgürce ayrılma hakkının da korunduğu- bunun gerçekleşebilir olduğu, Lenin ve Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği deneyiminden gözlemlenebilir.

Ermenistan ile Azerbaycan arasında yaşanan savaş haksız ve gericici bir savaştır. Bu savaşa karşı çıkılmalıdır. Bu savaş aynı zamanda Dağlık Karabağ Ermenilerinin Özgürce Ayrılma Hakkı'nın gasp edilmesine yol açmaktadır. Dolayısıyla Dağlık Karabağ Ermenilerinin kendi kaderlerini tayin etme (bunun ayrı bir devlet kurma yerine Ermenistan'a bağlanma şeklinde dile getirilmesi ayrı bir tartışma konusudur) talebi desteklenmelidir.

Nasıl ki, Sovyet iktidarı döneminde tartışma konusu olan Naheçivan'da yapılan referandumla halkın % 90'ı Azerbaycan'dan yana tavır koymuş ve bu irade hayata geçmişse aynı şekilde Dağlık Karabağ'ın iradesi de tanınmalıdır.

Ne var ki, Dağlık Karabağ Ermeni halkının kendi parlamentolarında özgürce kendi

kaderlerini tayin etme ve Ermenistan ile yaşama yönünde 1988 yılında almış olduğu karar reddedilmiş ve savaş gerekçesi yapılmıştır.

Buna rağmen Dağlık Karabağ halkı, 10 Aralık 1991’de bir referandum gerçekleştirmiş (Azeriler bunu boykot etmiştir), bağımsızlık kararı almış ve 6 Ocak 1992’de Dağlık Karabağ’ın bağımsızlığını ilan etmiştir. Günümüzde Ermenistan da dahil hiçbir ülke Dağlık Karabağ’ın bağımsızlığını tanımamaktadır.

İşgal ve Soykırım Savaşı’na Karşı Duralım!

Dağlık Karabağ sorunu yüzünden 30 yıldır devam eden savaşta, Ermeni halkı, gerçekten eli kanlı Türk devletine karşı savaşmaktadır. Muhatap, Azerbaycan olmaktan ziyade Türkiye’yi ilgilendiren bir mesele olarak kendini dayatmaktadır. Türkiye her dönem Ermenilerin karşısına katliam ve soykırım planlayıcısı olarak çıkmıştır.

Batı Ermenistan topraklarını işgal ve katliam ile yok ederken bir avuç kalan günümüz topraklarını da her zaman yok etme ve işgal etme hedefi olmuştur. Bu yüzden Azerbaycan ordusuna İHA ile SİHA’lar vermekte, askeri personelin eğitiminden, tatbikatlara kadar birlikte hareket etmektedirler. Son olarak Suriye savaşında her zaman elinin altında tuttuğu ve Azerbaycan’a taşıdığı 4000 civarında cihatçı teröristi de bu saldırılarda kullanmaktadır.

R.T.Erdoğan rejimi ile Azerbaycan’da yönetimde bulunan İlhan Aliyev rejimini karşılaştıracak olursak ortak birçok noktaları olduğunu görürüz. Artık “son perde”lere oynayan R.T.Erdoğan’ın bu durumu geciktirebilmek için “içerde kaos, dışarda savaş”tan başka seçeneği kalmamıştır. İlhan Aliyev’in de durumunun, Erdoğan’dan pek farkı yoktur.

2003 yılından bu yana, babası Haydar Aliyev’in ölmeden önce vekaleten atadığı oğlu İ. Aliyev saltanatı sürmektedir. Bugüne kadar Azerbaycan’da yapılan bütün seçimlere aynı Türkiye’de olduğu gibi hile ve şaibe karışmıştır. Seçimler böyle kazanılmıştır. Muhafifler üzerinde koyu bir baskı uygulanırken, egemenlerin servetinin haddi hesabı yoktur. İktidarını

sürdürebilmek için İlhan Aliyev'in de muhakkak savaşlara ihtiyacı vardır.

İlhan Aliyev'in bu durumunun her zaman devam edeceği düşünülmemelidir. Çevre ülkelerde görülen kitle gösterilerinden Azerbaycan'ın etkilenmemesi mümkün değildir. En faşist yönetimler bile kitlelerin karşısında tuzla buz olmaktan kurtulamazlar.

Hiçbir zenginlik kaynağı bulunmayan Ermenistan halkı, Diaspora Ermenilerinden gelen yardımlarla ayakta kalırken, petrol zengini Azerbaycan halkı yoksulluk içerisinde yaşarken, çelişkiyi "Ermenistan'a karşı savaş ilan ederek" geçiştireceklerini zannedenler yanılmaktadırlar.

Bir dönemler iktidarda olan Ebulfez Elçibey'in akıbeti ortadadır. Karabağ'ı almak için savaşmaktan başka çare bulamayan Ebulfez Elçibey, kitlelerin yoğun tepkisi karşısında ülkesini bırakarak, doğduğu topraklara -Nahçıvan'a kaçmış- orada saklanmıştır. Sonrasında da Türkiye'de vefat etmiştir. İlhan Aliyev'in de sonu Elçibey gibi olacaktır. Azeri halkı uyanacak ve mutlaka yoksulluğunun, savaşların hesap soracaktır.

DIASPORA, KARABAĞ (ՂՐՅՁԽ) HALKI İLE EL ELE...

Savaşın kazanan tarafı şimdiden bellidir. Dünyanın dört bir tarafına 1915 Ermeni Soykırımı ile nar taneleri gibi dağılan 7.5 milyon Ermeni'nin kalbi, dün olduğu gibi bugün de Karabağ halkı için atmaktadır.

Halen devam eden işgal ve Türk soykırım tehditlerine karşı haklı ve meşru olan Karabağ'ın savunulması davasında Diaspora, Karabağ halkının yanındadır. Amerika'dan Avrupa'ya, Suriye'den Lübnan'a, Moskova'dan Kafkaslar'a kadar bütün dünyada Ermeniler Türk soykırımına ve çetelere karşı savaşmak için, seferberlik çağrısı için sıradadır.

Karabağ Ermeni halkı, haklı ve meşru davasında her zamankinden daha güçlüdür. TC faşizminin askeri desteğiyle, Suriye'den ithal ettiği cihatçı katillerle Karabağ halkının iradesini ezmek isteyen Azerbaycan gericiliği daha şimdiden kaybetmiştir. Dahası TC faşizminin başta soykırım suçu olmak üzere insanlığa karşı işlediği suçlar dosyasına Karabağ dosyası da dahil edilmiş durumdadır.

Suriye'de vatanlarını, yaşadıkları toprakları özgürce yaşama uğruna binlerce bedel ödeyerek savunan ve DAİŞ çetelerine karşı zafer kazanan Kürt halkı, çetelere diz çöktürmüştür. Şimdi aynı savaşı yani onur ve insanlık değerlerini koruma savaşını Ermeni halkı Karabağ'da soykırımcı çetelere karşı vermektedir.

Bu savaşı kaybeden çetelerin hamisi Türk devleti, kazanan ise Dağlık Karabağ halkı, ezilen halklar olacak!

Kaynak: [Özgür Gelecek](#)